Diumenge 3 (A) de Quaresma

Text de l'Evangeli (*Jn* 4,5-42): En aquell temps, Jesús arribà així en una ciutat de la Samaria que es diu Sicar, vora el predi que donà Jacob al seu fill Josep. Hi havia allí la font de Jacob. Jesús, llavors, fatigat del camí, s'estava així assegut vora la font. Era cap a l'hora sexta.

Vingué una dona de Samaria a treure aigua. Li diu Jesús: «Dona'm de beure», ja que els seus deixebles se n'havien anat a la ciutat a comprar aliments. I li diu aquella dona samaritana: «¿Com és que tu, que ets jueu, em demanes de beure a mi, que soc una dona samaritana?» -perquè no es fan jueus i samaritans. Respon Jesús, i li diu: «Si coneguessis el do de Déu, i qui és el qui et diu: "Dona'm de beure", tu potser li hauries demanat a ell que et donés aigua viva». Li diu la dona: «Senyor, no tens cubell, i el pou és profund; d'on tens, per tant, l'aigua viva? ¿Ets potser tu més gran que el nostre pare Jacob, que ens donà el pou i en begué ell i els seus fills i el seu bestiar?». Respon Jesús, i li diu: «Tot el qui beu d'aquesta aigua tindrà de nou set; però el qui begui de l'aigua que jo li donaré, no tindrà set mai més, sinó que l'aigua que jo li donaré esdevindrà en ell font d'aigua que brolla per a la vida eterna».

Li diu la dona: «Senyor, dona'm aquesta aigua perquè no tingui set ni hagi de venir aquí a treure-la». Li diu: «Ves, crida el teu marit i vine aquí». Respon la dona, i li diu: «No en tinc, de marit». Li diu Jesús: «Has dit bé: "No tinc marit". Cinc marits has tingut, i ara el que tens no és el teu marit; en això has dit la veritat».

Li diu la dona: «Senyor, veig que tu ets profeta. Els nostres pares adoraren en aquesta muntanya i vosaltres dieu que és a Jerusalem el lloc on cal adorar». Li diu Jesús: «Creu-me, dona, perquè ve l'hora quan, ni en aquesta muntanya ni a Jerusalem adorareu el Pare. Vosaltres adoreu el que no coneixeu; nosaltres adorem el que coneixem, perquè la salvació ve dels jueus. Però ve l'hora, i és ara, quan els veritables adoradors adoraran el Pare en Esperit i en veritat, ja que tals són els adoradors que busca el Pare. Déu és Esperit, i aquells que l'adoren, en Esperit i en veritat convé que l'adorin».

Li diu la dona: «Sé que el Messies ve, -que vol dir: Ungit [és a dir, Crist]. Quan vindrà ell, ens ho anunciarà tot». Li diu Jesús: «Jo soc, el qui parlo amb tu».

I en això vingueren els seus deixebles i es meravellaven que parlés amb una dona; però ningú no li digué: «Què vols?, o què parles amb ella?». Deixà, doncs, la dona la seva gerra, i se n'anà a la ciutat, i digué als homes: «Veniu, vegeu l'home que m'ha dit tot el que he fet. ¿No serà ell tal vegada el Crist?». Sortiren de la ciutat i anaven cap a ell.

Mentrestant, el pregaven els deixebles, dient: «Rabbí, menja». Però ell els digué: «Jo tinc un aliment per menjar que vosaltres no coneixeu». Deien, doncs, els deixebles entre ells: «¿No li haurà portat potser algú de menjar?». Els diu Jesús: «El meu aliment és que faci la voluntat d'aquell que em va enviar i que acompleixi la seva obra. ¿No dieu vosaltres: "Encara quatre mesos i ve la sega"? Mireu que jo us dic: alceu els vostres ulls i contempleu els camps que ja rossegen per a la sega! Ja el qui sega rep jornal i recull el fruit per a la vida eterna, a fi que el qui sembra i el qui sega juntament s'alegrin. En això, doncs, és veritat la dita: Un és el qui sembra i un altre el qui sega. Jo us he enviat a segar el que no heu treballat; d'altres hi treballaren, i vosaltres heu entrat en el treball d'ells».

I d'aquella ciutat molts dels samaritans cregueren en ell a causa de les paraules de la dona que testimoniava: «M'ha dit tot el que he fet!». I havent vingut, doncs, a ell, els samaritans li pregaren que es quedés amb ells; i s'hi quedà dos dies. I molts més cregueren per la seva paraula; i a la dona li deien: «Ja no creiem per la teva paraula, perquè per nosaltres mateixos hem sentit, i sabem que aquest és veritablement el Salvador del món!».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Dona'm de beure»

Mn. Pau FERRER i Falgueras
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui celebrem el 3r diumenge de Quaresma: estem a la meitat del camí cap a la Pasqua, el moment més important de l'any. La litúrgia quaresmal ens ajuda a fer un camí, a "sortir d'Egipte", que és el lloc on

vivim esclavitzats i d'on Déu vol que sortim per anar al seu encontre.

Fa dos diumenges se'ns va convidar a entrar amb Jesús al desert i a confiar a Déu la nostra conversió. La setmana passada, l'Evangeli ens mostrava Jesús transfigurat: el qui patirà i morirà per tu és Déu Fill. A l'Evangeli d'avui, en canvi, Jesús ens diu que té set del teu amor.

Des del primer moment del seu encontre amb la samaritana queda clar que Crist és veritablement home: «Fatigat del camí, s'estava així assegut vora la font» (Jn 4,6). I tot seguit demana de beure a la samaritana. És important que ens aturem a considerar el fet que Déu mateix hagi decidit passar necessitat, no només física, sinó també afectiva: el cor de Jesús anhela el teu amor.

Des d'aquí podem fer pròpia la conversa de Jesús amb la samaritana. Tu i jo també estem necessitats de conversió; també tenim "marits" on posem la nostra seguretat. Però Jesús no vol de tu una perfecció externa, sinó que l'estimis per damunt de totes les coses.

Aquest és el camí cap a la Pasqua, la nova vida que ens ofereix l'Església. El papa Lleó XIV ens diu que «la Pasqua és l'eix de la vida del cristià, al voltant del qual giren tots els altres esdeveniments». La conversa de Jesús amb la samaritana avui ens pot fer pensar si la resurrecció de Crist és veritable motiu d'esperança o si posem les expectatives de felicitat en altres coses. I ens porta a demanar la mateixa fe dels samaritans de l'Evangeli: que diguem de cor: «Aquest és veritablement el Salvador del món!» (Jn 4,42).

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Hi ha un motiu per a la fatiga de Jesús. La força del Crist t'ha creat, la debilitat del Crist t'ha regenerat. Amb la força ens ha creat, amb la seva debilitat vingué a cercar-nos» (Sant Agustí)

- «L'encontre amb la Samaritana, al pou, palesa el tema de la "set" del Crist, que culmina en el crit a la creu: 'Tinc set' (Jn 19,28). Certament, aquesta set, com la fatiga, té una base física. Jesús, però, tenia set de la fe tots nosaltres» (Benet XVI)

- «'Si sabessis el do de Déu!'» (Jn 4,10). La meravella de la pregària es revela justament allà, al costat dels pous on anem a buscar la nostra aigua: allà, el Crist surt a trobar tot ésser humà; Ell és el primer de buscar-nos i és Ell qui demana de beure. Jesús té set, la seva petició ve de les profunditats de Déu que ens desitja. La pregària, ho sapiguem o no, és la trobada de la set de Déu i de la nostra. Déu té set que nosaltres tinguem set d'Ell» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.560)

Altres comentaris

«Dona'm de beure»

P. Julio César RAMOS González SDB
(Mendoza, Argentina)

Avui, com aquell migdia a Samaria, Jesús s'apropa a la nostra vida, a meitat del nostre camí quaresmal, tot demanant-nos com a la Samaritana: «Dona'm de beure» (Jn 4,7). «La seva set material —ens comenta Joan Pau II— és signe d'una realitat molt més profunda: manifesta el desig ardent que, tant la dona amb la qui parla com els altres samaritans, s'obrin a la fe».

El Prefaci de la celebració eucarística d'avui ens dirà que aquest diàleg acaba amb un intercanvi salvífic on el Senyor, «(...) quan va demanar a la Samaritana aigua per beure, ja havia fet néixer en ella el do de la fe; i tingué una set tan ardent de la fe d'aquella dona, que va encendre en el seu cor el foc de l'amor diví».

Aquest desig salvador de Jesús esdevingut "set" és, avui dia també, "set" de la nostra fe, de la nostra resposta de fe davant de tantes invitacions quaresmals a la conversió, al canvi, a la reconciliació amb Déu i els germans, a preparar-nos de la millor manera possible per a rebre una nova vida de ressuscitats en la Pasqua que se'ns apropa.

«Jo soc, el qui parlo amb tu» (Jn 4,26): aquesta directa i palesa confessió de Jesús sobre la seva missió, cosa que abans no havia fet amb ningú, mostra igualment l'amor de Déu que es fa més recerca del pecador i promesa de salvació que saciarà abundosament el desig humà de la Vida vertadera. És així que, més endavant en aquest mateix Evangeli, Jesús proclamarà: «Si algú té set, que vingui a mi i begui. El qui creu en mi, com ha dit l'Escriptura, del seu interior en sortiran rius d'aigua viva» (Jn 7,37b-38). Per això, el teu compromís és avui sortir de tu mateix i dir als homes: «Veniu, vegeu l'home que m'ha dit...» (Jn 4,29).